

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

23 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor în anulare, prin care se solicită casarea încheierii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 29 februarie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, declarate de condamnatul **Taboră Ion**

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 15.09.2015 – 29.02.2016;

Instanța de recurs: 06.04.2016 – 26.04.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin încheierea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 29 februarie 2016, a fost respinsă cererea condamnatului Taboră Ion cu privire la aplicarea retroactivității legii penale.

2. Pentru pronunțarea soluției menționate, prima instanță a reținut că motivele invocate de condamnat nu se încadrează în prevederile art. art. 10, 10¹ Cod penal, iar dânsul nu a solicitat examinarea cauzei în ordine de revizuire.

3. **Condamnatul Taboră Ion**, a declarat recurs împotriva încheierii nominalizate, solicitând casarea acesteia și admiterea cererii înaintate.

În motivarea recursului condamnatul a invocat ilegalitatea încheierii contestate, considerând că prima instanță nu s-a expus în mod întemeiat asupra tuturor motivelor invocate, dându-le o apreciere greșită.

În opinia condamnatului, prima instanță a interpelat dosarul penal privind condamnarea acestuia în baza art. art. 190 alin. (5), 361 alin. (2) lit. d) Cod penal, în detrimentul prevederilor art. 471 alin. (2) Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, a fost respins ca nefondat recursul condamnatului cu menținerea încheierii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 29 februarie 2016.

4.1. Pentru pronunțarea soluției nominalizate, instanța de recurs a menționat, că la examinarea cererii condamnatului, prima instanță a examinat cauza sub toate aspectele și corect a ajuns la concluzia privind respingerea cererii cu privire la aplicarea retroactivității legii penale, ca neîntemeiată.

Instanța de recurs a reținut, că concluzia primei instanțe este una legală, întemeiată și argumentată.

Cu referire la prevederile art. art. 10, 10¹ Cod de procedură penală, instanța de recurs a menționat, că prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 16 august 2011, Taboră Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 190 alin. (5), 361 alin. (2) lit. d) Cod penal, iar în temeiul art. 84 Cod penal, i-a fost stabilită

pedeapsa definitivă 10 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis (f.d. 81-92).

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2012, a fost casată parțial sentința în partea stabilirii pedepsei și în partea soluționării acțiunii civile cu stabilirea lui Taboră Ion a pedepsei definitive 8 ani 6 luni închisoare (f.d. 93-119).

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 iunie 2013, a fost menținută decizia instanței de apel (f.d. 120-136).

Reținând prevederile legale invocate, instanța de recurs a stabilit, că sancțiunile aplicate lui Taboră Ion se încadrează în limitele de pedepse prevăzute de art. art. 190 alin. (5), 361 alin. (2) Cod penal, iar solicitarea condamnatului privind aplicarea retroactivității legii penale, invocând prevederile Legii nr. 277-XVI din 18 decembrie 2008 pentru modificarea și completarea Codului penal, nu se încadrează în prevederile art. art. 10, 10¹ Cod penal, iar dânsul nu solicită examinarea cauzei în ordine de revizuire.

5. Condamnatul Taboră Ion, a declarat recurs în anulare, solicitând casarea hotărârilor judecătorești pronunțate la caz, cu admiterea cererii privind aplicarea retroactivității legii penale.

În motivarea cererii a invocat dezacordul cu hotărârile judecătorești contestate, considerând că instanțele judecătorești nu au examinat pe deplin cererile înaintate, nu au dat o explicație clară la cerințele invocate, menționând că acestea nu se încadrează în prevederile art. art. 10, 10¹ Cod penal, însă nu au luat în considerație răspunsul din 25 septembrie 2015, primit de la Parlamentul R. Moldova, prin care se explică că art. art. 10, 10¹ Cod penal, nu contravin prevederilor art. 22 din Constituție și art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci reprezintă o excepție de la regulă în conformitate cu art. 15 din Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Sușține că nu a solicitat revizuirea cauzei, deoarece cazul dat nu este prevăzut de art. 458 Cod de procedură penală.

Totodată, invocă că prin răspunsul primit de la Procuratura Generală a R. Moldova, i-a fost explicat, că punerea în aplicare a prevederilor art. art. 10, 10¹ Cod penal, este de competența judecătoriei de drept comun.

Astfel, referitor la acuzarea în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, indică recurentul, că prin Legea nr. 277 din 18 decembrie 2008 pentru modificarea și completarea Codului penal al R. Moldova, în vigoare la 24 mai 2009, au fost operate modificări în Codul penal, la art. 190 fiind adăugate alin. (4) și (5), care i-au înrăutățit situația, însă deoarece conform învinuirii, faptele incriminate au fost săvârșite sub imperiul a 2 legi diferite, consideră că în speță acțiunile imputate ar putea fi divizate în dependență de mărimea prejudiciului săvârșit până la 24 mai 2009 și după această dată, în caz contrar instanța urmează să sesizeze Curtea Constituțională a R. Moldova privind neconstituționalitatea acestei legi.

Cu referire la acuzarea în baza art. 361 alin. (2) lit. d) Cod penal, susține că documentele contabile nu reprezintă documente oficiale publice, iar acțiunile imputate la data săvârșirii lor cădeau sub incidența Codului contravențional.

Solicită ca în cazul în care instanța de recurs în anulare nu va considera necesar de a înceta executarea pedepsei penale, atunci instanța urmează a se adresa Curții Constituționale a R. Moldova în vederea sesizării constituționalității Legii nr. 77 din 12 aprilie 2012 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, prin care Codul

penal a fost completat cu art. 335¹, în partea ce ține de faptul dacă documentele contabile și falsificarea documentelor primare (contabile) până la adoptarea acestei legi constituiau sau nu obiectul infracțiunii prevăzute de art. 361 Cod penal sau cădeau sub incidența prevederilor Codului contravențional.

La 16 iulie 2016, condamnatul a depus o cerere de concretizare a recursului, solicitând ca instanța de recurs în anulare să corecteze în ordinea art. art. 248-250 Cod de procedură penală, erorile comise și să excludă din învinuire și condamnare episoadele săvârșite până la 24 mai 2009 cât și reducerea acțiunii civile în partea dată.

La 22 iulie 2016, condamnatul a depus cerere de concretizare la recursul în anulare, menționând că viciu fundamental în speță, constituie faptul că instanțele judecătorești nu s-au pronunțat asupra încetării procesului penal intentat în baza art. 361 alin. (2) lit. d) Cod penal.

La 29 iulie 2016, condamnatul Taboră Ion a mai depus o cerere de concretizare a recursului în anulare, solicitând ca instanța de judecată să i-a în considerație, că în perioada anilor 2014-2015, s-a adresat de mai multe ori către Procuratura Generală a R. Moldova solicitând revizuirea cauzei penale, însă prin încheierea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 15 aprilie 2016, cererea a fost respinsă.

La 19 august 2016, condamnatul a depus o cerere prin care solicită instanței de recurs în anulare de a examina cauza corect în conformitate cu prevederile art. art. 452-457 Cod de procedură penală, deoarece art. art. 452-453 nu prevede în mod obligatoriu folosirea căilor ordinare de atac pentru examinarea corectă a recursului în anulare.

La 01 septembrie 2016 și respectiv 21 septembrie 2016, condamnatul a înaintat cereri în temeiul art. art. 244-246, 456 Cod de procedură penală, privind anexarea unor probe care au importanță la examinarea cauzei.

La 04 octombrie 2016, condamnatul Taboră Ion a depus încă o cerere de concretizare, prin care a invocat, că Legea nr. 277 din 18 decembrie 2008, în vigoare la 24 mai 2009, nu corespunde dispozițiilor constituționale, Tratatelor Internaționale la care R. Moldova este parte, din care considerente Curtea Supremă de Justiție urmează să ridice problema excepție de neconstituționalitate a acestei legi.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 452 alin. (1) Cod de procedură penală, Procurorul General și adjuncții lui, persoanele menționate în art. 401 alin. (1) pct. 2), 3), și în numele acestora, apărătorul sau reprezentantul lor legal, pot declara la Curtea Supremă de Justiție recurs în anulare împotriva hotărârilor judecătorești după epuizarea căilor ordinare de atac.

În corespundere cu prevederile art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală cererea de recurs în anulare trebuie să cuprindă motivele recursului în anulare cu menționarea cazurilor prevăzute în art. 453 și cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate.

Prin trimitere la dispoziția art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, se menționează că hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise doar la ***judecarea cauzei***, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Prin urmare, Colegiul penal remarcă faptul că, dreptul de a declara recurs în anulare, poate fi exercitat numai în privința hotărârilor judecătorești prin care a fost judecată cauza penală în fond, și anume hotărârile irevocabile *de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal, după epuizarea căilor ordinare de atac*, reglementate de Capitolul IV, Secțiunea I și Secțiunea II ale Codului de procedură penală – adică calea apelului și recursului ordinar.

Analizând dispozițiile legale expuse mai sus în raport cu speța dată rezultă că, încheierea contestată și decizia instanței de recurs, prin care a fost respinsă cererea condamnatului Taboră Ion cu privire la aplicarea retroactivității legii penale, nu cade sub incidența categoriilor de hotărâri irevocabile prevăzute la alin. (1) art. 452 Cod de procedură penală, ce pot fi contestate cu recurs în anulare la Curtea Supremă de Justiție, deci, recursul în anulare declarat împotriva unei asemenea încheieri este inadmisibil, deoarece hotărârea dată nu este susceptibilă de a mai fi atacată cu recurs în anulare.

Așadar, având ca reper prevederile art. art. 455 alin. (2) pct. 7), 453 Cod de procedură penală, Colegiul penal decide inadmisibilitatea recursurilor în anulare declarate, întrucât acestea nu îndeplinesc cerințele de formă și de conținut prevăzute la art. 455 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu art. art. 456, 432 alin. (1), (2) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor în anulare, declarate de condamnatul ***Taboră Ion***, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, din motiv că nu îndeplinesc cerințele de formă și de conținut.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 decembrie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev